

- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2, w celu usunięcia oczywistych błędów, którymi dotknięta jest ta decyzja;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — Przewody morskie w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia prawa w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie poufnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżąca domaga się obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze podnosi ona, iż uprawnienie Komisji do nakładania grzywn w odniesieniu do wszelkich okresów poprzedzających dzień 21 czerwca 1999 r. uległo przedawnieniu zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż według skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd co do okoliczności faktycznych oraz naruszyła prawo uznając, że skarżąca dopuściła się jednego ciągłego naruszenia prawa.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż po stronie Komisji nie istnieje uzasadniony interes w deklaracyjnym ustalaniu popełnienia naruszenia prawa w odniesieniu do pierwszego okresu, który zakończył się w maju 1997 r.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi pięć argumentów co do prawa.

Po pierwsze, twierdzi on, iż Parlament dokonał niewłaściwej wykładni oraz niewłaściwie zastosował art. 14 Przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego (zwanych dalej „przepisami KDP”) między innymi poprzez dążenie do narzucenia skarżącemu, ze skutkiem wstecznym, uciążliwych wymagań, podczas gdy w odnośnym czasie wymagania takie nie były nigdy stawiane posłom do Parlamentu Europejskiego, a także poprzez brak dokładnego wskazania, który dokładnie wydatek uznaje się za nienależycie poczyniony.

Po drugie, podnosi on, iż Parlament oparł się na rzekomym „konflikcie interesów”, naruszając tym samym zasadę pewności prawa, gdyż działał on w sposób niezgodny z wcześniejszymi zwyczajami i praktykami, w sposób niespójny z jego opublikowanymi przepisami, a także bez wskazania jasnych i przejrzystych standardów. Skarżący twierdzi, iż decyzja Parlamentu pozbawiona jest jakiegokolwiek podstawy prawnej lub faktycznej.

Po trzecie, skarżący argumentuje, iż Parlament nie przestrzegał podstawowych wymogów proceduralnych określonych w art. 27 przepisów KDP, między innymi dotyczących: uprzedniego zasięgnięcia opinii kwestorów, uzasadnienia okoliczności wskazujących na „nadzwyczajny przypadek”, wysłuchania skarżącego przed wydaniem decyzji, jak również wymogu, by decyzję podjęło Biuro.

Po czwarte, twierdzi on, iż strona pozwana bez podstawy prawnej dążyła do odzyskania podatku VAT od skarżącego.

Na koniec skarżący twierdzi, iż Parlament przedwcześnie przedstawił sprawę skarżącego OLAF-owi, naruszając tym samym prawo skarżącego do obrony oraz bez podstawy prawnej ani uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Dover przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-149/09)

(2009/C 141/108)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Densmore Ronald Dover (Borehamwood, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Vaughan, QC barrister, M. Lester, barrister i M. French, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przyjęcie, na podstawie art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, środków organizacji postępowania wskazanych w skardze;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi w niniejszej sprawie przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Za pomocą niniejszej skargi skarżący żąda stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu nr D(2009) 4639 z dnia 29 stycznia 2009 r. w przedmiocie windyacji diet asystenckich.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Ningbo Yonghong Fasteners przeciwko Radzie

(Sprawa T-150/09)

(2009/C 141/109)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd United (przedstawiciele: F. Graafsma and J. Cornelis, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych